

отъ бѣлоснѣжитѣ главички на кокичетата, а другата — отъ чудното, невиджано до тогава цвѣте. На другия день то купи скъпото лѣкарство на майка си, и тя скоро се изправи на крака.

Молбата на кокичето бѣше изпълнена...

Оттогава до день днешенъ всѣка пролѣтъ изъ храститѣ по горитѣ подава свѣнливата си главичка едно чудно цвѣте. То е дѣхната теменужка.

Георги Русафовъ

На върбитѣ подѣ кората
почна да тече мѣзгата.
Стефановата дружина
край върбитѣ днесъ премина.
Стефанъ, яхналь на магаре,
спрѣ и викна: — Чуйте, хей,
мои весели другари,
днеска топло слънце грѣй!
Нека никой не се бави
клонче да отчупи. Азъ
ще ви кажа какъ се прави
свирка съсъ омаенъ гласъ.

Стефчо слѣзе леко, бързо,
мулето за коль завърза.
И съсъ клонки въвъ ржката
всички сѣдатъ край ржката.
Бързата рѣка тече,
слънцето пече, пече,
а децата въвъ забрва
свирки върбови си правятъ.

Катеричка туй видѣ
и отъ клонъ на клонъ дойде.
Петъ заенца туй узнаха,
във храсталака бързо спрѣха.

Ежко сжшо иде тамъ,
чуль за майстора голѣмъ.
Кацна тамъ и пойна птица:
— Шо ли правятъ тѣзъ дечица?
Всички горски животинки
и голѣми и мѣнинки
къмъ децата пропѣлзѣха
и учудени се спрѣха:
— Шо ли правятъ тѣзъ деца
съсъ замислени лица?

А децата рѣжатъ, чукатъ
и коритѣ често пукатъ.
Стефчо най-подиръ имъ рече:
— Всички сме готови вече!
Тѣзи свирки и пищялки
свирятъ, нищо че сж малки!
Захапете ги съ устата
и тогазъ по даденъ знакъ
ще надуемъ дружно пакъ,
та да заечи гората!

Както рече, тѣй и стана,
тамъ на горската поляна
тѣ засвириха въвъ хоръ.
Екна горскиятъ просторъ.
А наблизу във храсталака